

Arrest

nr. 104 074 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn uit Bagdad. Toen u uw middelbare school had voltooid, zou uw vader hebben voorgesteld dat u zou werken voor de directeur protocol in het kabinet van voormalig president Saddam Hussein. Laatstgenoemde behoorde tot dezelfde clan als uw vader, namelijk de Al Shumuri clan. U zou meteen akkoord zijn gegaan daar het idee van geld, auto's en ambities u meteen aansprak. U solliciteerde en werd aanvaard op de militaire academie voor een opleiding van 18 maanden. Tijdens de opleiding zou u zich gaandeweg hebben gespecialiseerd in het tekenen van plannen. In 1985 zou u lid zijn geworden van de 'Jihaz Al Amn Al Khas', (de speciale veiligheidsdienst), waar u na uw opleiding aan de militaire academie werd gekozen als assistent-tekenaar. U zou zijn aangesteld in de club 'Al

Nadi Al Faris Al Arabi'. Gezien het goede werk dat u deed als tekenaar in de Al Arabi club, werd u in 1988 overgeplaatst naar het presidentieel paleis waar u tewerkgesteld werd bij de 'Al Kharras Al Khas' onder directe leiding van 'Liwa' (Generaal Majoor) Kamal Mustafa Al Abdallah die op zijn beurt onder directe leiding stond van Qusay Hussein, de oudste zoon van Saddam. U werd verantwoordelijk gesteld voor de huwelijksaanvragen ingediend door Baathleden en het operationeel maken van hoofdkwartieren. Deze ruimtes moesten op een dergelijke manier zijn uitgebouwd dat Saddam vanuit deze kamers ten allen tijde Irak kon besturen. In 1991 zou u een extra verantwoordelijkheid hebben gekregen daar Irak de Golfoorlog had verloren en veel wapens in handen van de Iraakse bevolking terecht waren gekomen. U zou als taak hebben gehad om deze wapens te verzamelen en terug te overhandigen aan de militaire eenheden. U bleef in die tijd eveneens verantwoordelijk voor de hoofdkwartieren. U zou eveneens samen met een speciale groep medewerkers van Saddam actief hebben meegewerkt aan het verbergen van nucleaire schijven nadat in Irak controles neerstreken om het nucleair programma van Saddam Hussein na te gaan.

Uw problemen zouden begonnen zijn nadat Hussein Kamel, één van de schoonzoons van Saddam, besloot te vluchten naar Jordanië. Uw beste vriend, Mazem (M.A.), zou als adviseur van Hussein Kamel eveneens Irak zijn ontvlucht samen met andere hooggeplaatste militairen. De informatie over hun vlucht werd verzameld door de Jihaz Al Amn Al Khas en vervolgens doorgegeven aan Liwa Kamal die deze informatie op zijn beurt doorspeelde aan de Mukhabarat (algemene inlichtingendienst) die zijn taak daarop vervulde, wat volgens u liquidatie betekende. Gezien uw functie bij Jihaz Al Amn Al Khas werd u daarvan op de hoogte gesteld. Daar de beslissing werd genomen om Mazem te liquideren en hij uw beste vriend was, zou u hebben getracht zijn familie te waarschuwen. Uw bezoek aan de familie van Mazem zou echter niet onopgemerkt zijn gebleven, daar hun huis vervolgens werd binnengevallen en zij werden gefolterd om de naam vrij te geven van diegene die hen had gewaarschuwd. Een vriend van u, Abdul Karim, die op dezelfde plaats werkte, zou u hebben opgebeld en hebben aangemaand om niet meer te komen werken gezien er een onderzoekscomité werd gevormd om u te verhoren over de kwestie, waarna u zou worden voorgeleid voor een speciale rechtbank die u ter dood zou veroordelen.

Vier à vijf dagen later, op 17 november 1999, zou u Irak zijn ontvlucht en naar Jordanië zijn gegaan. Op de grens zou u echter zijn gearresteerd door de Jordaanse Mukhabarat. U zou tot een akkoord zijn gekomen dat u in ruil voor informatie niet zou worden teruggeleid naar Irak. U zou in Jordanië twee verblijfsvergunningen hebben gekregen onder twee verschillende namen. U zou officieel geen derde verlenging meer hebben gekregen daar de Jordaanse autoriteiten de situatie in Irak voor u veilig achtten. U stelt dat zij u echter geen derde verlenging meer verleenden omdat u weigerde informatie aan te brengen uit Irak. U zou Jordanië hebben verlaten op 2 december 2008.

Via Turkije zou u naar Griekenland zijn gegaan waar uw vingerafdrukken werden genomen. Op 28 februari 2009 zou u in België zijn aangekomen. Op 2 maart 2009 vroeg u in België een eerste maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd geweigerd op basis van de overeenkomst van Dublin (bijlage 26quater). Op 13 juli 2009 werd u naar Griekenland teruggestuurd. In september 2009 zou u terug naar België zijn gekomen. Op 14 februari 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Opnieuw werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen op basis van de Dublin-overeenkomst. U besloot illegaal in België te verblijven en vroeg uiteindelijk een derde maal asiel aan op 3 februari 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw internationaal Irakees paspoort, een vervalst internationaal Irakees paspoort, twee verblijfsvergunningen uit Jordanië, een huwelijksakte en de correctie ervan, drie badges van het leger, een CD-rom met privé-beelden en een overzicht van de door u gekende problemen.

B. Motivering

U leert uw ingeroepen vrees met uw werkzaamheden bij 'Jihaz Al Amn Al Khas' ten tijde van het vorige Baathregime in Irak.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw tewerkstelling bij de 'Jihaz Al Amn Al Khas' ten tijde van het regime van Saddam Hussein door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt hierover coherente en gedetailleerde verklaringen af die gepaard gaan met het voorleggen van de nodige bewijsstukken omtrent uw functie ten tijde van het Baathregime. Gezien de actuele veiligheidssituatie in Irak, waarbij voormalige werknemers van de 'Jihaz Al Amn Al Khas' aanzien kunnen worden als een risicoprofiel, kan in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging in uw hoofdte, dient in het kader van het onderzoek van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van

wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdadaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op ander gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdadaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen en leidinggevenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. 'Medeplichtigheid' (cfr. Art. 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.)

De 'Jihaz Al Amn Al Khas' , waarvan u jarenlang deel uit maakte, was volgens vele bronnen de belangrijkste, machtigste maar eveneens meest gevreesde veiligheidsdienst onder het regime van Saddam Hussein (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS). Dit liet u eveneens verstaan toen u liet optekenen: "Mijn positie geeft mij veel macht. We zaten veel hoger dan de Mukhabarat of de militaire inlichtingendienst en de republikeinse garde en zeker veel hoger dan de hoge officieren. Als de instanties daar worden gezien als een piramide, dan zaten we op de derde plaats van de piramide. Na Saddam Hussein kwamen zijn lijfwachten en dan kwamen wij. Die positie gaf mij de mogelijkheid om veel te doen" (CGVS II, pg.6). Welnu, de veiligheids- en inlichtingendiensten onder het Baath-regime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan, waaronder dus ook de 'Jihaz Al Amn al Khas', hebben zich schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van 'Amnesty International', 'Human Rights Watch', 'International Federation for Human Rights', diverse VN-publicaties, enz. Het is niet aannemelijk dat een verantwoordelijke medewerker van de Iraakse speciale veiligheidsdienst onwetend was over de aard van de activiteiten van deze diensten, aangezien met het oog op het zaaien van terreur en een klimaat van angst vrij openlijk werden verkondigd door het regime. Op grond van deze informatie kan er dan ook van worden uitgegaan dat u zeker op de hoogte was/moet zijn geweest van wat er binnen deze diensten gebeurde, iets wat u eigenlijk in het hierboven vermelde citaat ook al zelf aangaf.

Uit onze informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de 'Jihaz al Amn al Khas' het centrum was van het veiligheidsnetwerk van het regime. De voornaamste taak van de 'Jihaz al Amn al Khas' zou erin hebben bestaan alle veiligheids- en inlichtingendiensten te coördineren zodat Saddam Hussein directe controle kon uitoefenen over alle veiligheidsactiviteiten in zijn staat. Uw dienst was het hoogste intelligentieapparaat en garandeerde de controle van de president over de Iraakse staat. De dienst zou hebben bestaan uit de meest loyale agenten van verschillende veiligheids- en inlichtingendiensten. De verantwoordelijkheden van de speciale veiligheidsdienst omvatten onder andere het garanderen van de veiligheid van de president, het beveiligen van presidentiële faciliteiten zoals paleizen en kantoren, het superviseren van andere veiligheids- en inlichtingendiensten, toezicht houden op de verschillende ministeries en gewapende troepen, toezien op interne veiligheidsoperaties tegen de Koerdische en Sjiiitische oppositie, aankopen van buitenlandse wapens en technologieën, het beveiligen van Iraks meest kritieke militaire takken en het aansturen tot verbergen van de Iraakse 'WMD programs' ('weapons of mass destruction').

U beschreef tijdens de gehoren op het CGVS uitvoerig en op coherente wijze uw carrièreverloop binnen het kader van de 'Jihaz al Amn al Khas'. Uzelf werkte vanaf 1985 voor deze dienst waar u opklom tot hoofd van de hoofdkwartieren. Uw taak zou erin hebben bestaan verschillende hoofdkwartieren op te richten waaruit Saddam volledig kon functioneren en Irak besturen (CGVS, pg.7). Deze hoofdkwartieren werden geëquipeerd met verschillende plannen waarop de locaties van het leger

werden uitgetekend, het presidentieel paleis, de speciale troepen, de veiligheidsdiensten (etc.). U zou de verantwoordelijkheid hebben gedragen om deze hoofdkwartieren steeds operationeel en up-to-date te houden aan de hand van informatie die u binnenkreeg van verschillende instanties (CGVS, pg.7). Deze ruimtes zouden zijn gebruikt door Saddam, zijn hoogste leiders, Hussein Kamel, oppervelhebbers, etc. om op het allerhoogste niveau met elkaar te communiceren en te plannen (CGVS, pg.4). U haalt meerdere situaties aan waarin gebruik werd gemaakt van deze hoofdbureaus en de plannen die daarin werden geëtaleerd. Toen bijvoorbeeld het gebouw van de Mukhabarat werd aangevallen door Israël in 1993 zou u om 3u 's nachts zijn opgebeld. Iemand zou u hebben opgehaald en u naar een hoofdkwartier hebben gebracht waar Saddam zat met het hoogste niveau van het leger. Zijn zonen en zijn schoonzoon Hussein Kamel zouden eveneens aanwezig zijn geweest. U zou meteen alle updates hebben uitgevoerd voor alle nieuwe posities en plaatsen (CGVS, pg.7). In 1991 - een ander voorbeeld - zou u een hoofdkwartier hebben opgericht in de 'school van de dove kinderen'. De militaire opperbevelhebbers zouden in dat operatiekwartier hebben besloten om een 'ceasefire' te aanvaarden tussen de geallieerde troepen en het leger. Toen werd besloten om een delegatie te sturen naar de grens Irak-Kuweit (CGVS, pg.7). U beklemtoont nogmaals dat de hoofdkwartieren die door u werden opgezet effectief werden gebruikt en dat hierin zeer gewichtige beslissingen werden genomen en strategische plannen werden uitgezet (CGVS, pg.7). Er kan dan ook worden gesteld dat u - die een zeer verantwoordelijke positie bekleedde bij de veiligheids- en inlichtingendiensten - aldus een substantiële bijdrage leverde aan de werking en het operationeel functioneren van dit regime, dat zondermeer als repressief moet worden beschouwd.

U zou in 1991 daarnaast de taak hebben gekregen om wapens die in handen waren gekomen van de Iraakse bevolking na het verlies van de Iran-Irak oorlog terug te vorderen. Daarnaast zou u zijn ingeschakeld bij het verbergen van nucleaire schijven die de splitsing mogelijk maken tussen de verschillende apparaten van de nucleaire productie (CGVS, pg.13). Gezien de verschillende internationale controles de nucleaire activiteit van Irak wilden nagaan, was u met een speciale groep bevoegd om deze 'nucleaire schijven' te verbergen (CGVS, pg.13), een eer én verantwoordelijkheid die slechts een enkeling te beurt viel en waaruit duidelijk blijkt dat u wel degelijk op het volste vertrouwen kon rekenen van de president en u zich reeds zeer verdienstelijk had gemaakt.

U geeft expliciet aan dat de hoofdkwartieren en meer specifiek de plannen die u steeds diende te actualiseren (CGVS, pg.7) werden gebruikt in functie van het neerslaan van de opstand in het Zuiden en het Noorden (CGVS II, pg.7). U omschrijft de periode 90-93 als één van de drukste periodes die u in uw functie kende (CGVS, pg.10). U vertelt: "we hadden een oorlog verloren en veel van de eenheden van het leger waren vernietigd. De regering heeft enkel controle in Bagdad en rond Bagdad. We waren volledig geconcentreerd op het Koerdisch gebied omdat zij profijt hebben gehaald uit die situatie en zelfbestuur hebben opgericht. We hadden volledige plannen over de Koerdische gebieden, Koerdische troepen en Koerdische partijen, we waren bezig die plannen te actualiseren en plots waren we bezig met de herschikking van het leger" (CGVS, pg.12).

U pretendeert echter dat u in die periode niet in detail wist wat er gebeurde met Koerdische opstandelingen in het Noorden en Sjiiitische opstandelingen in het Zuiden (CGVS, pg.7). U zou op het moment zelf niet op de hoogte zijn geweest van wat er daar gebeurde, u zou namelijk volledig in beslag zijn genomen door de door u te vervullen taken en zou geen tijd hebben gehad om te communiceren met anderen (CGVS, pg.8). Er kan echter niet worden geloofd dat u in de hoedanigheid zoals u die zelf heeft geschetst geen kennis zou hebben gehad van deze praktijken en u niet op de hoogte zou zijn geweest van de besluitvorming op het hoogste niveau en dus ook van de gevolgen van uw persoonlijke activiteiten binnen uw dienst. Gezien het feit dat u een zeer verantwoordelijke én strategische positie bekleedde binnen het veiligheidsapparaat is het volstrekt ongeloofwaardig dat u over al deze zaken onwetend zou zijn geweest. Dat u wel degelijk kennis had van de gepleegde feiten door het regime waarin u een hoge positie bekleedde, komt overigens naar voor bij uw verdere verklaringen over deze feiten die u echter maskeert als 'vermoedens of geruchten' (CGVS, pg.8). U stelt dat het gerucht de ronde zou hebben gedaan "dat het een massamoord was van het leger naar het Zuiden en het Noorden. Het leger heeft enorm veel wapens en het kan gebruikt worden tegen die twee. Ze hebben zeer hard opgetreden tegen hen. De reden was dat ze controle terug wilden over het land." (CGVS, pg.8). U onttrekt u echter opnieuw aan uw verantwoordelijkheid hierin door te claimen dat het ook maar iets was wat u had vernomen destijds en dat uzelf van de aan de gang zijnde repressie niets had opgemerkt omdat u de hele tijd bezig zou zijn geweest (CGVS, pg.8). Dat u wel degelijk op de hoogte bleek te zijn van wat er zich afspeelde, blijkt uit uw verklaringen betreffende uw vermeend ontslag dat u in 1991 wilde indienen omdat u had ontdekt dat u met criminelen werkte (CGVS, pg.6). U stelt dat opstandelingen vanuit het Zuiden naar Bagdad werden gebracht en werden geëxecuteerd en vermoord in Radwaniya (CGVS, pg.7). U zegt er zelfs bij dat van veel van deze mensen hun oren werden afgehakt (CGVS, pg.7).

Toen u erop werd gewezen dat u in uw hoedanigheid van verantwoordelijke binnen de Speciale veiligheidsdienst wel degelijk én op het hoogste niveau een actieve bijdrage heeft geleverd tot het plegen van deze massamoorden die u omschrijft als 'geruchten', antwoordde u dat u slechts zuiver administratief werk deed en u als één persoon niet het gedrag van een heel leger kan veranderen (CGVS II, pg.8). U voegt er verder aan toe dat u enkel een bediende was en dat u bevelen kreeg van hogerhand. U zou enkel de bedoeling hebben gehad om Irak te beschermen tegen buitenlandse aanvallen om de soevereiniteit van Irak te waarborgen. Het feit dat Saddam die macht zou hebben gebruikt om zijn volk te onderdrukken zou dan ook uw fout niet zijn, zo stelt u (CGVS II, pg.8). Uit uw dossier blijkt dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door u omschreven 'administratieve bijdrage' correct in te schatten en dat u met grote inzet ten allen tijde het regime en de werkwijze van Saddam Hussein trachtte te laten continueren en te faciliteren en operationeel te ondersteunen, ondanks uw kennis van de 'onderdrukking van zijn volk'.

Gelet op het feit dat u jarenlang een leidinggevende positie bekleedde binnen de hiërarchie van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, dat u binnen deze diensten ook steeds meer verantwoordelijkheid kreeg aangaande wel zeer vertrouwelijke zaken, én in acht genomen de uitvoerig gerapporteerde en massieve mensenrechtenschendingen die begaan werden door het regime en haar veiligheidsapparaat bestaan er aldus ernstige aanwijzingen dat u door uw bevoorrechte functie binnen dit veiligheidsapparaat een (mede) verantwoordelijke rol speelde in het begaan of faciliteren van deze misdrijven. Er kan dan ook niet anders besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig hebt gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten op burgers in Irak tijdens het dictatoriaal regime van Saddam Hussein.

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u er duidelijk voor hebt gekozen om carrière te maken binnen het veiligheidsapparaat van het regime. U zou meteen akkoord zijn gegaan met het idee om voor het regime te werken daar dit u een auto, huis en geld zou opleveren en u uw ambities als jonge man hiermee kon waarmaken (CGVS, pg.8). Geld, materieel bezit en aanzien speelden hierin voor u een grote rol. Een groot aantal privileges zou u te beurt zijn gevallen. U had geld, u genoot aanzien en had enorm veel voordelen (CGVS, pg.5). U zou over een groot aantal connecties hebben beschikt op het hoogste niveau (CGVS, pg.6). U verklaart te hebben geprobeerd om die plaats te kunnen bereiken en was dus overduidelijk gemotiveerd (CGVS, pg.6). Van enige dwang is er aldus geen sprake. U stelt dat u geprobeerd heeft ontslag te nemen in '91 en '95 omdat u toen ontdekte dat u met criminelen samenwerkte (CGVS, pg.6). Er dient te worden opgemerkt dat dit in strijd is met uw eerdere verklaringen dat u geen weet had van de 'criminele activiteiten' die door het regime werden gepleegd daar u een puur administratieve functie vervulde (CGVS, pg.8). Dient bovendien te worden opgemerkt dat deze twee pogingen tot het nemen van ontslag niet kunnen bestempeld worden als afdoende pogingen om uw functie effectief te beëindigen. Bovendien oefende u na uw laatste poging tot het nemen van ontslag nog tot het jaar 1999 uw functie uit (CGVS, pg.7) waarbij u evenmin afstand deed van de privileges die u als vertrouweling van Saddam Hussein genoot en u zich bleef wentelen in de voordelen die dit regime u bood. Uw (flauwe) pogingen tot het nemen van ontslag vormen dan ook géén verschoningsgrond voor de door u gestelde daden.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient u op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 juncto artikel 1F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig artikel 55/4 van de voornoemde wet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt bevestigen uw verklaringen (mbt. uw identiteit, familiale situatie, carrière en betrokkenheid bij het regime) maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Dient evenzeer te worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote (S.A.a.K.a.K.) (CG 09/11558B) een beslissing van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij benadrukt geen oorlogsmisdadiger te zijn en geen actieve rol te hebben gespeeld in de oorlogsvoering van Saddam Hoessein. Dat hij zijn carrière startte bij Saddam Hoessein is geen reden om aan te nemen dat hij oorlogsmisdadiger is nu heel het land *de facto* voor hem werkte. Verzoeker koos enkel voor een militaire carrière omdat hij zijn land wilde verdedigen in de oorlog met Iran. Toen de oorlog gedaan was en de daden van Saddam Hoessein duidelijk werden begon verzoeker te twifelen aan zijn rol en hij trachtte ontslag te nemen in 1991. Dit werd geweigerd, hij nam een low profile aan en speelde geen rol tijdens de oorlog. Toen hij na enkele jaren vernam dat een vriend zou worden geliquideerd was de maat vol, waarschuwde hij deze en vluchtte hij naar Jordanië van 1995 tot 2006. Toen hij er niet meer mocht blijven vluchtte hij naar België. Alle oud-leden van de Baathpartij moeten immers vrezen voor hun leven. Ter staving verwijst hij naar een artikel uit het Belang van Limburg van mei 2006 waaruit blijkt dat onbekenden een oud-lid van de Baathpartij doodden in Baquba.

Aldus blijkt dat verzoeker enkel zijn carrière startte omdat dit de enige mogelijkheid was op werk en hij zijn land wilde verdedigen tegen Iran, dat hij nooit deelnam aan militaire operaties of mensen folterde of doodde en dat hij zodra duidelijk werd dat Saddam Hoessein een agressor was vluchtte.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) nog dat de neergelegde documenten niet werden betrokken bij de bestreden beslissing. Tevens stelt hij dat de motivering tegenstrijdig is aangezien in zijn hoofde enerzijds een concrete vrees wordt aangenomen doch anderzijds de vluchtelingenstatus niet wordt toegekend, hetgeen des te meer het geval is nu zijn echtgenote wel de vluchtelingenstatus toegekend kreeg.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat een vreemdeling die is uitgesloten van de vluchtelingenstatus niet kan worden verwijderd naar het land waar het risico op een mensonwaardige behandeling bestaat en betoogt, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat hij verblijf in België moet bekomen op grond van artikel 3 EVRM.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Het exceptionele karakter inzake de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève suggereert dat 'insluiting' normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de 'uitsluiting', hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

2.2.3. De Raad stelt vast dat door verweerder in hoofde van verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging aanvaard werd die als volgt werd gemotiveerd: *"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw tewerkstelling bij de 'Jihaz Al Amn Al Khas' ten tijde van het regime van Saddam Hussein door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt hierover coherente en gedetailleerde verklaringen af die gepaard gaan met het voorleggen van de nodige bewijsstukken omtrent uw functie ten tijde van het Baathregime. Gezien de actuele veiligheidssituatie in Irak, waarbij voormalige werknemers van de 'Jihaz Al Amn Al Khas' aanzien kunnen worden als een risicoprofiel, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten."*

Te dezen dient te worden opgemerkt dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen reeds eerder trachtte ontslag te nemen in 1991 en 1995, geruime tijd voor de val van het regime van Saddam Hoessein uit dit regime is gestapt en in 1999 Irak heeft verlaten omdat hij zelf vervolging vreesde door dit regime.

Verzoeker keerde nadien nog een aantal malen terug naar Irak. In 2005 keerde hij voor het laatst terug, dit om een reispas te bekomen. Sindsdien is hij gedurende ongeveer acht jaren niet meer teruggekeerd (gehoorverslag CGVS van 8 september 2011, p.4-5). De beweerde terugkeer van verzoeker naar Irak in 2009 bleek immers geheel te zijn verzonnen en te zijn gestaafd met gefabriceerde documenten (*ibid.*; administratief dossier, stuk 18: documenten, overzicht relaas, nr.14).

Uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 19) kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker, gelet op zijn specifieke activiteiten en functie als tekenaar ten tijde van het Baathregime, op heden louter op basis van deze activiteiten en deze functie vervolging riskeert.

Bijgevolg kan niet worden nagegaan waarop de hoger aangehaalde motivering inzake verzoekers risicoprofiel is gebaseerd.

Verder bevat het administratief dossier, indien aan de voorwaarden voor insluiting *in casu* zou zijn voldaan en de toepassing van de uitsluitingsvoorwaarden zich zou opdringen, ook onvoldoende informatie omtrent verzoekers activiteiten te Jordanië. Verzoeker verklaarde in dit kader, na het Iraakse regime te hebben verlaten in 1999, te hebben samengewerkt met de Jordaanse overheid. Verzoeker stelde hij dat hij bescherming en een verblijfsstatus verkreeg van de Jordaanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 18: documenten, overzicht relaas, nr.2-3).

Verzoekers daden (in Irak en Jordanië) dienen beoordeeld te worden ten aanzien van de uitsluitingsgronden, waarbij rekening moet worden gehouden met de specifieke aard van de daden, alsook met de context en alle persoonlijke omstandigheden waarin deze zich voordeden. Te dezen dient in ogenschouw te worden genomen dat *prima facie* niet betwist wordt dat verzoeker in 1999 uit het Baath-regime is gestapt, hetgeen een aantal jaren voor de val van het regime gebeurde, en indertijd zelfs een vrees voor vervolging koesterde jegens dit regime.

Met het oog op een eventuele toepassing van de uitsluitingsclausule, en tevens gelet op de zeer specifieke aard van verzoekers functie tijdens het Baath-regime, kan de voormelde informatie van essentieel belang zijn voor de beoordeling van verzoekers persoonlijke verantwoordelijkheid (cf. *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* van UNHCR van 4 september 2003, nr. 18-19, nr. 21-23) en het maken van een proportionaliteitsafweging (*ibid.*, nr. 24).

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS